6

õrja wõikel, kes siin maapõal terna jõle=alusse mutta ei
mosta! — See mõte pendi teda õiwa wärisema, nii et kõik
tõiser joop minutuma. Nink terna woene hing jai ka
maani maha võhutus, ja jõarne=turnuštus piinas teda
ormuta, nii et tälk, terna suure walu seen sudngi rahu ei
ole. Ja ta lask Kerkhera kutsa, nink laot see läbi tröös
ti lõuda. Kui Kerkher tulli — koibas tee: „Mull om ütle-
mata suur piin jõamees, mu Issija ja Võlwatuma ela
perääst, nink kõnelemada kiwn hengen põrgu eest, kohe
ma wistist pia minemä. Oh! oh! ma woene meest, mis
mas pia tegema, kohe ma pia minema, kuis ma wõisi
weel tulewatest ihust õra päästa!?"
Kerkher koi terna meelekeitja näs päälo, kullel terna
hinge=piinawaid kaibusi harmatlikult pääle, nink ütel
wiimäte waikselt, ja täis tõsidusst: „Joh, ormas reli! Sino
lugu om tõeste ilela ja kolle kull. Sügi, üks ebimees,
ja abi nõun om olemas, mille läbi, ja mille wiisiga sa
ehk weel wõit päästus saija, kui sa ennegi tahat."
Karmatamata kõrsitusega küsse ta kõrwalt Kerkherelt:
„Armas jõbar! Ütelge mulle, kes see om, ja kuis wõisi mu
suur wiletsus weel wõip kadada?!"
Kerkher ütel: „See suur ja wäkew ebimees om siin ja
kõige maailma Lunastaja Jeesus, see Kõrge-Kitetu Jumala
ja Inemine, ker ka siin patta ornan puhen ihun, ristipuu pääle
üles om kendnu, nink neide eest kibedat surma maitsnu.
Ent ka terna tahap midagi sina käest: Olet sina midagi valle
ei käest petnu, võtnu, riisnu, röövnu, ehk kellegi liiga terna,
tasu feda. nelja võrra tagasi, nink wiimate müü kõik ära,
mis sull om, ja anna waesile — siis holetap wistist ormuline
Lunastaja su waese hinge pääles ja pästap siinno igawetsest
kustatusst." „Oh! see om küll suur asi nii teta!" koibas mõis
nik, kuna Kerkher tälle meelde algatas, et ta ommelegi siist
ära piat minema ja kõik muidugi maha jätma. Ent õmetu
mõinik õkkas: „Ahh! kui ma nii pia tegema, mis siis
saap mu ainust pojast? Ja saap siis palgo waesember jõame





7

kui nino kõige alaturuka orja, sest ta ei mõista ka töid teta, nink
lõti omma kõtte täitä. Oh! Oh! see om raske, küll raske! Ma or-
mosta teda wägga!" Kerkher jäi mõtlike. Wiimate ütel ta: „Joh,
see om küll tõsi, et see raske om, omma ormastust kõigi musta
oma ormsa poja kõttele, — ent kui tema sinno ka nii kõmest
ormastap kui sina teda — siis ei saa ta ka seda kõige suurem-
bat ohwrit, sino hinge eest mitte seelma, et ja ennegi põrgust
päästus saat. Laske, ma küsi ka temä käest, ja proomi teda, kui
suur ormastus tält siis wasta om."
Mõinik laskk poja Kerkheri ette, oma surma wõõte mees küsse,
kes kõrwal Kerkheri kõnelema noas: „Armas lats! Ju kõia
ja ormastaw esa piap kõrina, ja päälegi ka põrgohe minema,
kõik sino lehtlik ormastus teda ka aidata wõip, ära päästa,
kui ja ennegi tahat. Sa piat midagi ornast lihast ja weest,
temä eest ära-ohwerdama — siis üksinda wõip ta parembat pai-
ka perida. Kas tahat ja seda lubada?"
Kerge meelelikult, ilma pidemba perra mõtlemiseta küsse ta:
„Noh, mis see asi siis om? Ma taha kõik teta, et mu armsal esal
ennegi hõa pidu wõis tulla, ka tulewatsen elon." Kerkher kostis:
„Ei oleki suurembat waja, kui raju üle oma sõrme otsa maha,
et sellega tulepõal küttsen, seda ära palsten, ohwrit tuwwa su hõa
esa est, — kas tahat ja seda lubada?"
„Joh, ma taha küll," kostis poig kergelelt. Nüüd wõtt Kerkheri
wäikse terkust, nimit küsse sõrme, et pille otsa maha lõigata ja —
„Kliir," kõlises oken puruk, kõik kergemeeleline noormees kõige
oma hõa lubamise nink sõrme otsaga wälla korat, et weel tarve
tun=hiiega pärta wõis. Nüüd nõudis Kerkheri kälga ehma pesle
ja ütel tõsidusl: „Noh, kas näet nüüd, kuis suur ormastus temal
sinno wasta om? Selgi ei pinu, et ja oma hinge temä eest ära
ohwerdat, kuna temä kõige oma lubamise nink sõrme otsaga,
üle hõa=seala, läbi ehma wälla tormas, selt tält olli kaigus (halle)
üle weretilda su eest ära ande. Näet esi, kui suur ormastus
temä sõmen, sino wasta palep." — Mõinikki liha ja weri sai või-
detus, nink ta ütel Kerkherale: „Armas reli, su kõne om wägga
õige. Nüüd lugune lats ei ooda ornast wanembast mundi, nii et